

indtægt ved selvstændigt arbejde. Fremskaffelsen af disse oplysninger og afgørelsen af, i hvilket omfang afkortning skal ske, vil give anledning til et uforholdsmæssigt besvær og vil sinke afslutningen af boet. Ud fra de samme betragtninger har også dommerforeningen og præsidenten for østre landsret ytret betænkelighed ved afkortningsreglen.

Justitsministeriet kan i det store og hele tilslutte sig de indvendinger, som er fremført mod udvalgets forslag. Man har derfor ikke i forslaget medtaget bestemmelsen om fradrag for fortjeneste ved andet arbejde, ligesom begrænsningen af erstatningskravet til 3 måneders løn er udeladt. Det bemærkes i denne forbindelse, at boet, uanset et længere *aftalt* opsigelsesvarsel, efter almindelige konkursretlige regler vil kunne bringe arbejdsforholdet til ophør med sædvanligt eller passende varsel, d. v. s. for funktionærernes vedkommende et opsigelsesvarsel på højst 6 måneder. Man har derfor ikke fundet det påkrævet at begrænse erstatningskravet til lønnen i en bestemt periode.

Efter forslaget omfatter fortrinsretten også krav på godtgørelse i anledning af usaglig afskedigelse. Bestemmelser om sådanne godtgørelseskrav findes bl. a. i funktionærlovens § 2 a, stk. 1-3, og i § 4, stk. 3, i hovedaftalen af 18. november 1960 mellem Landsorganisationen i Danmark og Dansk Arbejdsgiverforening. Efter funktionærlovens § 2 a, stk. 4, finder bestemmelsen i § 3 om fortrinsret for erstatningskrav også anvendelse på de i loven hjemlede godtgørelseskrav.

Til stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen svarer til § 33, stk. 2, 2. led, i betænkningens lovudkast. Ved lov nr. 196 af 3. juni 1967 om ændring i lov om ferie med løn er feriereglerne ændret, således at retten til ferie fremtidig erhverves på grundlag af den pågældendes arbejde i et kalenderår („optjeningsår“). I overensstemmelse hermed er bestemmelsen affattet således, at fortrinsretten gælder for krav på feriegodtgørelse, som er indtjent i det kalenderår, som løber ved konkursdekretets afsigelse eller i det foregående kalenderår.

Til stk. 2. Efter den gældende bestemmelse i konkurslovens § 33, nr. 1 f, tilkommer lønprivilegiet bl. a. „højere og lavere tjenende“. På grundlag af ordet „tjenende“ har der udviklet sig en praksis, hvorefter visse ledende funktionærer, navnlig i aktieselskaber, som ikke kan siges at stå i tjenesteforhold til skyldneren, ikke har krav på fortrinsret.

For nærmere at præcisere afgrænsningen af den personkreds, som skal nyde godt af lønprivilegiet,

har udvalget foreslået, at der i loven optages en særlig bestemmelse herom, jfr. lovudkastets § 33, stk. 4, 1. led, og betænkningen s. 30.

Efter udkastet tilkommer fortrinsretten ikke den, som i kraft af sin stilling som leder udøvede eller kunne udøve en væsentlig indflydelse på den under konkursbehandling inddragne virksomhed.

Flere af de faglige organisationer samt industrirådet har givet udtryk for betænkelighed ved dette forslag. Det fremhæves, at udtrykket „leder“ er uskarpt, og at der vil være en risiko for, at flere personer end det er tilfældet efter de gældende regler afskæres fra privilegium. Man har navnlig peget på, at udtrykket kan forstås som omfattende de i funktionærlovens § 1, stk. 1 c, nævnte arbejdsledere.

Da den afgrænsning af den fortrinsberettigede personkreds, som i praksis er sket på grundlag af ordet „tjenende“, ikke har givet anledning til kritik, finder man det på baggrund af de betænkeligheder, som er kommet til udtryk over for udvalgets forslag, rigtigst at blive stående ved den gældende retstilstand. Efter lovforslaget opnås dette ved at knytte afgrænsningen til bestemmelsen i § 33, stk. 1, nr. 1, hvorefter fortrinsretten omfatter krav på løn og andet vederlag for arbejde i „skyldnerens tjeneste“.

Ved siden af leder-reglen har udvalget foreslået en bestemmelse om, at fortrinsret ikke tilkommer den, som i kraft af sin eller sine nærmestes aktiebesiddelse eller andel i den under konkursbehandlingen inddragne virksomhed udøvede eller kunne udøve en væsentlig indflydelse på virksomheden, jfr. lovudkastets § 33, stk. 4, 2. led, og betænkningen s. 31. Justitsministeriet kan tiltræde dette forslag, men mener dog at reglen bør gøres fakultativ, således at det overlades til skifteretten at afgøre, om fortrinsret skal nægtes. Begrundelsen herfor er, at det næppe kan udelukkes, at der kan forekomme tilfælde, hvor det vil være mindre rimeligt at afskære fortrinsret.

Til nr. 3.

Som anført i de almindelige bemærkninger foreslår udvalget, at lovgivningens bestemmelser om separatistret for krav på told- og forbrugsafgifter ophæves, og at privilegiet for alle andre krav end lønkrav afskaffes. I forhold til de gældende regler betyder dette navnlig, at privilegiet for krav på skatter og offentlige afgifter bortfalder.

Lovforslaget følger på dette punkt udvalgets udkast. Med hensyn til de heraf nødvendiggjorte ændringer i den øvrige lovgivning henvises til for-